

Europa

És l'hora d'Europa. Coincideixen en el calendari del mes de maig tres fites: el dia d'Europa –el dia nou–, el festival d'Eurovisió –l'endemà– i la gran festa de la democràcia i de les urnes políglotes –el vint-i-cinc– en la recerca d'un diccionari comú per damunt dels accents tot posant-nos d'acord i gestionant-nos en una estructura continental, la Unió Europea. Aquesta gran desconeguda que aplega els representants en una babèlica assemblea gegantina.

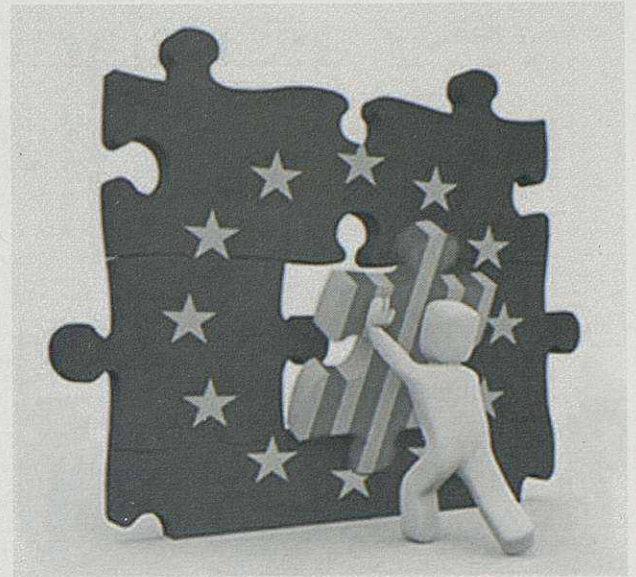
Una organització supranacional que fem llunyana, nord enllà, percebuda des de certa perspectiva d'*immerso* daurat per a polítics socarrimats del sud ençà. No som prou conscients de les seves atribucions ni de la normativa que genera i ens afecta ben directament. Si preguntem, només l'euro i la xavalla que ens facilita les expansions turístiques, com també no haver-nos d'aturar a la Jonquera o a Coll d'Ares, serien els avantatges més immediats que ens vénen al cap.

La resta és un garbuix de directives i reglaments europeus que resten diluïts en el funcionament dels estats històrics que la conformen. Potser l'amor propi i els rampells per ostentar quan més poder millor, contribueixen a fer-la més invisible encara. Una dama manaire d'accent teutó amb un trio de cantaires, la *Troika* –res a veure amb la *Yenka*–, en coreja les melodies i en dicta les lletres dels ajustaments que ens prescriu. No s'ha confirmat, però hi deu tenir molt a veure el/la previsible guanyador/a del festival d'Eurovisió 2014 que amenaça amb envair-nos un dia d'aquests. La rutilant estrella és la *dona barbuda* d'Àustria, que es perfila com la icona d'enguany. Quelcom que l'Uribarri ens podria corroborar ens les seves infalibles prediccions.

Passejant pels espais públics, al primer dia de campanya, els indicis electorals són escadussers i minsos. Cartells espartans, sense barroquismes ni filigranes amb eslògans a mig gas. Els partits no han llençat pas la casa per la finestra en aquesta edició electoral cap a l'imperi europeu. Són, d'entre les que se celebren, les que ens arriben com més descafeïnades i alienes. Una mena de "ja s'ho faran". Llunyanes i incomprensibles entestades en emprar idiomes que no dominem. Tot plegat no s'entén.

Posar d'acord els vells estats europeus, legislar amb prou força, tenir la capacitat real de governar des de la seu europea és una sensació que no tenim arrelada i que no hem assumit amb prou convicció. Arribarà el dia que la nostra Unió sigui homologable a la de l'altra banda de l'Atlàntic. Però encara ha de ploure molt perquè aquesta concepció sigui efectiva, que de real ja ho és en certa mesura.

En la campanya actual, però, hi ha quelcom que la

singularitza i hi confereix matisos que habitualment les altres eleccions per a l'europarlament no tenien. Tots mirarem amb una lupa els resultats en clau interna i catalana. "Catalunya un estat d'Europa". El catàleg de supòsits per al dia després és un mostrar que cada viatjant del producte exhibeix segons els seus interessos. De la immediatesa a formar-ne part o a vagar per l'infinit sideral del no-res hi ha d'haver altres possibilitats que, donat el cas, s'hauran d'articular.

Segur que els resultats catalans es llegiran des del vessant subliminal en relació a unes quantes variables, totes significatives. La primera serà l'índex de participació en les eleccions menys emocionants i desapassionades de les que es voten i ens abstenim. D'ací l'argument de l'interès per una Unió Europea a la qual volem pertànyer com un estat de ple dret amb una participació ben reeixida que no ofereixi dubtes de la vocació.

La segona, o la primera –depèn de com es llegeixi aquesta voluntat–, és el sentit dels vots emesos. A quins partits se'ls fa costat. La lletra menuda, els programes i les proclames els tenim ben apresos. Qui guanyarà? Quines reaccions i quines conseqüències polítiques comportaran els resultats? Avesats com som no ens sorprendrà, una vegada més, que cadascú porti l'aigua al seu molí i que no hi hagi cap perdedor. La interpretació del resultat a les urnes a hores d'ara ja té els manuals escrits i les consignes apreses.

Això en clau catalana. En la lectura estatal caldrà veure quin és el càstig al partit de la majoria absoluta. Quin rèdit obtindrà el PP d'en Mariano després d'haver-se erigit en campió europeu de l'atur. Les enquestes, pèrfides i interessades, li atorguen la victòria. Tot és possible.

En el pronòstic dels resultats m'aventuro a recolzar l'incombustible Uribarri, guanyarà la *dona barbuda*.

Josep Labró i Basegaña